

Arrest

nr. 73 620 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 mei 2010 neemt het bestuur de beslissing tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 21 september 2010 levert het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie aan de verzoekende partij een arbeidskaart B af.

Op 28 september 2010 wordt de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (vreemdelingenwet) gemachtigd tot voorlopig verblijf, geldig tot 23 oktober 2011. Op 13 oktober neemt de verzoekende partij kennis van deze beslissing.

1.2. Op 26 augustus 2011 neemt het bestuur ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De kennisgeving van deze beslissing aan de verzoekende partij gebeurde op 28 september 2011. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde (...), onderdaan van Angola, verblijvende te (...)

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB 288011) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07/10/2009 (BS.14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 28/09/2010 werden opgenomen:

"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon volgende documenten voor te leggen:

(A.S.) (...)

- 1.Een nieuwe arbeidskaart B*
- 2.Een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling*
- 3.Een recent arbeidscontract*

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister."

Overwegende dat betrokkene geen bewijs kan leveren van effectieve en RECENTE tewerkstelling. Uit nazicht van het DIMONA bestand op 26.08.2011 blijkt dat betrokkene in dienst was bij zijn vorige werkgever (...) tot 14/12/2010. De voorgelegde loonfiches zijn niet recent.

Hij legt ook geen recente loonfiches voor die zijn tewerkstelling bij een andere werkgever bewijzen. Betrokkene legt eveneens geen nieuwe arbeidskaart B voor. Hiermee komt hij niet tegemoet aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet - de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten, kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te-verblijven "indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden"

Wordt besloten om aan hem :

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk,

Polen, Portugal, Slowakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt omdat de verzoekende partij ruim voor het verval van haar verblijfsvergunning voldeed aan de voorwaarden voor verlenging van haar verblijfsvergunning. Zij stelt dat de verwerende partij haar geheel ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven omdat zij niet meer voldeed aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

De verzoekende partij betoogt verder dat de bestreden beslissing genomen werd op 26 augustus 2011, terwijl zij pas ter kennis werd gebracht op 28 september 2011. De verwerende partij heeft dan ook twee maanden voor de vervaldag van de verblijfsvergunning van de verzoekende partij de bestreden beslissing genomen, niettegenstaande de verzoekende partij ruim 5 weken voor die vervaldag opnieuw een arbeidscontract en arbeidskaart had bekomen. De verzoekende partij was voor de kennisname van de bestreden beslissing bovendien al opnieuw wettig aan het werk met zijn nieuwe arbeidskaart en kon dat ook nog uitvoeren tot de vervaldag van de verblijfsvergunning eind oktober. Geheel ten onrechte gaat de verwerende partij er dan ook van uit dat de principes van de regularisatiecampagne (voor verlenging) in casu nog toepassing zouden vinden. Het K.B. van 7 oktober 2009 regelt evenwel alleen de toekenning van de eerste arbeidskaart B. Wie na een jaar (of na ontslag binnen het jaar) niet verdergaat in hetzelfde beroep, moet een nieuwe arbeidskaart B aanvragen. Dit was ook bij de verzoekende partij het geval. Een dergelijke nieuwe arbeidskaart B wordt afgeleverd onder de algemene voorwaarden en termijnen van het K.B. van 9 juni 1999. De verzoekende partij diende vrij lang te wachten op haar nieuwe arbeidskaart B. Pas op 16 september 2011 werd haar de kaart afgeleverd via de stad Sint-Niklaas. Dit is dus ruim één maand voor het verval van haar verblijfsvergunning. Zij kon pas vanaf dat ogenblik opnieuw aan het werk, wat ook op 21 september 2011 gebeurde. Het is dan ook kennelijk onredelijk om het verblijf van de verzoekende partij een week later toch in te trekken, omdat zij niet voldeed aan de voorwaarden voor verlenging en zij geen arbeidskaart en – contract zou hebben. Het is dus duidelijk dat de verwerende partij het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft door niettegenstaande de tewerkstelling van de verzoekende partij ruim één maand voor de vervaldag van de verblijfsvergunning haar toch een verlenging van haar verblijf te ontzeggen en haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

De verwerende partij verplicht de verzoekende partij het grondgebied te verlaten zonder op enige wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen. De verwerende partij had bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening moeten houden met artikel 8 E.V.R.M., meer bepaald met het onwenselijk karakter, of meer bepaald de wanverhouding ervan, om in dit stadium van integratie de verzoekende partij gedwongen te laten terugkeren, en waarbij er geen rekening werd gehouden met het privé- en familieleven van de verzoekende partij. Het begrip ‘privéleven’ omvat immers conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) onder meer het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen. Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. blijkt overigens nog dat deze relaties geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die zich erop beroepen vereisen en zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. Wanneer het dossier dan ook met de nodige objectiviteit zou zijn bekeken, is het duidelijk dat er geen enkele proportionaliteit bestaat tussen een dergelijke eis om het grondgebied te verlaten en de ingrijpende gevolgen voor het familieleven van de verzoekende partij. Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt dan ook art. 8 E.V.R.M., minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Uit de beslissing van het bestuur van 28 september 2010, waarbij de verzoekende partij gemachtigd wordt tot tijdelijk verblijf tot 23 oktober 2011, blijkt dat de verzoekende partij minstens drie maanden voor de vervaldatum van haar verblijfsvergunning de volgende documenten diende voor te leggen: een nieuwe arbeidskaart B, een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling, en een recente arbeidsovereenkomst. Dit betekent dus dat de verzoekende partij er sinds 13 oktober 2010, de datum van kennisgeving van de beslissing tot machtiging tot verblijf, van op de hoogte was dat zij uiterlijk op 23 juli 2011 deze documenten diende voor te leggen.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing genomen werd op 26 augustus 2011, terwijl zij pas ter kennis werd gebracht op 28 september 2011. De verwerende partij heeft dan ook twee maand voor de vervaldag van de verblijfsvergunning van de verzoekende partij de bestreden beslissing genomen, niettegenstaande de verzoekende partij ruim 5 weken voor de vervaldag opnieuw een arbeidscontract en arbeidskaart had bekomen. De verzoekende partij stelt ook dat zij vrij lang diende te wachten op haar nieuwe arbeidskaart B. Pas op 16 september 2011 werd haar de kaart afgeleverd via de stad Sint-Niklaas. Dit is dus ruim één maand voor het verval van haar verblijfsvergunning. De verzoekende partij geeft met andere woorden toe dat zij, in plaats van drie maanden op voorhand zoals expliciet werd gesteld in de beslissing tot machtiging tot verblijf van 28 september 2010, pas 5 weken voor het verval van haar tijdelijke verblijfsvergunning opnieuw in het bezit was van een arbeidskaart en - contract. Hiermee bevestigt zij de motieven van de bestreden beslissing die het volgende stellen:

“Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 28/09/2010 werden opgenomen: “Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon volgende documenten voor te leggen:

(A.S.) (...)

- 1.Een nieuwe arbeidskaart B*
- 2.Een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling*
- 3.Een recent arbeidscontract”*

en

“Overwegende dat betrokkene geen bewijs kan leveren van effectieve en RECENTE tewerkstelling. Uit nazicht van het DIMONA bestand op 26.08.2011 blijkt dat betrokkene in dienst was bij zijn vorige werkgever NV ALTRAD Balliauw Multiservices tot 14/12/2010. De voorgelegde loonfiches zijn niet recent.

Hij legt ook geen recente loonfiches voor die zijn tewerkstelling bij een andere werkgever bewijzen. Betrokkene legt eveneens geen nieuwe arbeidskaart B voor. Hiermee komt hij niet tegemoet aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden.”

Deze laatste twee motieven betwist de verzoekende partij overigens niet op concrete wijze.

De vraag of de verzoekende partij in casu een nieuwe arbeidskaart B moest aanvragen of niet, doet hier niet ter zake. Zij was er immers al vanaf de machtiging tot tijdelijk verblijf van op de hoogte wat de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf waren. Zoals hierboven gesteld geeft zij in haar verzoekschrift zelf toe dat zij niet aan de voorwaarden voor verlenging voldeed drie maanden voor de afloop van haar tijdelijke verblijfsvergunning. Zij bevestigt daarmee de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien betwist de verzoekende partij ook het volgende motief van de bestreden beslissing niet: *“Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.”* Dit motief blijft dus staan.

Wat de aangevoerde schending van art. 8 E.V.R.M. betreft betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij had bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij een gezinsleven heeft in België. Bovendien maakt zij, waar zij verwijst naar de bescherming van interpersoonlijke en zelfs zakelijke contacten door art. 8 E.V.R.M., en los van de vraag of deze wel onder de bescherming van artikel 8 E.V.R.M. vallen, op geen enkele concrete wijze aannemelijk welke interpersoonlijke of zakelijke contacten zij dan wel heeft in België. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij de schending van art. 8 E.V.R.M. niet dienstig kan aanvoeren. Om op dienstige wijze de schending van dit artikel te kunnen aanvoeren moet de verzoekende partij immers minstens aantonen in België over een gezins- of privéleven te beschikken. Zij heeft nagelaten dit te doen.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat het eerste en het tweede middel niet gegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC